

Beruset

Eruch Jessawala

La oss snakke litt om hvordan Meher Baba behandlet folk. Det vil være et svar på det du spurte om—om hvor stor verdi moderne psykologiske teknikker har.

En fyllik kommer til Meher Baba—og nå tenker jeg på ett enkelt tilfelle blant mange lignende—han er sterkt beruset og oppfører seg slik du forventer at en slik skal gjøre. Men Baba avviser ham ikke, han ber ham ikke forsvinne. Baba finner en plass til ham like ved seg, og så ber han ham komme enda nærmere og sitte like ved føttene hans. Han slår mannen på ryggen, klapper ham på skulderen, og det varer ikke lenge før han føler seg som hjemme.

Men vi begynner å lure og blir bekymret for at han kanskje blir voldelig eller oppfører seg stygt mot Baba. Men Baba forholder seg til ham på en sånn måte at i begynnelsen blir vi litt flau—det kunne nesten virke som om både han og Baba var glad i flaska!

Baba ble på sett og vis ett med fylliken, som om han sa: 'Ingen av disse folka her har noe greie på det å drikke, og de ser ned på de som vet hvor deilig det er. Men hvis de bare ville prøve å drikke, ville de forstå hvilken glede man får ut av det. Man glemmer alt! Når man er beruset, blir verden et godt og vakkert sted!'

Så drukkenbolten fatter tillit til Baba. Siden han er alkoholiker, trodde han at han ville bli avvist som vanlig, eller i høyden så vidt tolerert, men Baba behandler ham som om ikke alkoholismen hans betyr noe i det hele tatt.

Baba lar programmet gå sin gang, han ber noen



Med krone på hodet, 1964

syngende, eller kanskje han holder en forelesning, og fylliken sitter nær ham og fra tid til annen klapper Baba på ham og sier bare: 'Fikk du med deg det?' eller noe annet like hyggelig og uformelt.

Etter en stund sier Baba: 'Hvordan hadde det seg at du kom hit til meg?' og mannen sier kanskje: 'Vel, Baba, jeg hørte om deg fra slektninger eller venner.'

'Det er bra, jeg er virkelig glad for å se deg, virkelig glad. Kommer du snart igjen?'

'Jeg skal prøve å komme,' svarer mannen, eller kanskje 'Nei, jeg vet ikke.'

Baba sier: 'Du må bare komme. Kom når som helst du har tid. Gjør det. Ikke bry deg om at folk snakker om at du drikker. Hvor mye drikker du, forresten? Drikk du en hel flaske om dagen?'

‘Ja, jeg gjør det.’

‘Bare gjør det, det spiller ingen rolle. Men hold deg til den ene flasken, ikke drikk mer enn det.’ Så får han en klem av Baba, og så drar han—men han drar med en følelse av at han er én av Meher Babas folk, og han står oppreist og har selvtilit. Dette er begynnelsen.

Så har det seg slik at når Baba føler for å ha folk rundt seg igjen, sender han noen av sine menn til mannen for å prøve å inspirere ham til å komme en tur til. Og det gjør han, han kommer igjen, og Baba blir skikkelig glad for å se ham. ‘Men hva er det med deg?’ sier Baba. ‘Du er annerledes i dag. Er du ikke venner med flasken din lenger?’

Og mannen hvisker: ‘Nei, jeg hørte du hadde et program i dag, så hvordan kunne jeg drikke da?’ Dette er det første tegnet på at det er i ferd med å skje en forandring.

Baba sier: ‘Å, det var hyggelig. Drikkingen spiller ingen rolle.’ Og kanskje fortsetter Baba: ‘Jeg må oppføre meg pent, jeg også. Med alle disse folka rundt meg, kan jeg ikke slå lens engang! Vi må virkelig oppføre oss.’ Så Baba hjelper forandringen til å finne sted.

Så, under sangprogrammet, når det refereres til vin (selv om nå dreier det seg om den guddommelige kjærlighetens åndelige vin) dytter Baba bort mannen og sier: ‘Hør, de synger om vin. Det er det som er temaet vårt!’

Og mannen ler og koser seg. Senere, når anledningen byr seg, stopper Baba sangen og holder en liten forelesning om rusen man får når man drikker, som ikke varer og som leder til meningsløshet, avsky og hån, og om rusen som kjærligheten gir, som varer og varer og som leder til frihet og selvtilit. På denne måten peker Baba ut retningen for mannens forandring.

Når arrangementet er over og alle har reist og bare mandalienen er igjen, stopper Baba ham: ‘Sett deg ned, haster det sånn med å dra? Er du tørst?’

‘Nei, Baba, jeg føler meg bare lykkelig.’

‘Jeg håper du ikke drikker mer enn én flaske.’

‘Nei, Baba, jeg husker det du sa.’

‘Det er bra, veldig bra. Husk det. Hvis ikke vil du merke det på helsa. Du vil ikke få det bra.’

Mannen kommer igjen og igjen, og etter en tid spør Baba ham: "Er du glad i meg?"

‘Ja, Baba, jeg er veldig glad i deg.’

‘Du glemmer meg ikke? Men kanskje du bare husker

meg når du drikker, hmm?’

‘Nei, jeg glemmer deg ikke. Jeg har deg i tankene rett som det er.’

‘Det er jeg veldig glad for å høre. Ser dere,’ sier han til mandalienen, ‘ser dere at han husker meg?’ Og i det han snur seg til mannen igjen, sier Baba: ‘Vil du gjøre noe for meg?’

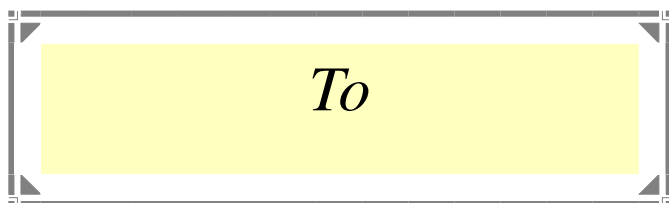
‘Ja, hva er det du vil jeg skal gjøre?’

‘Du drikker fremdeles en hel flaske. Drikk bare en trekvart flaske fra nå av. Ikke mer. Kan du klare det?’

‘Ja, Baba..’

Etter en måned eller to, eller kanskje et halvt år, dukker en ny anledning opp, og drikkingen reduseres til en halvflaske. Og igjen, senere, reduseres den til en kvartflaske, og så etter lang, lang tid slutter mannen helt å drikke, og kommer stolt til Baba og sier: ‘Baba, jeg har sluttet å drikke fordi jeg er så glad i deg.’

Vi lærte noe av disse gangene med Baba. Vi lærte at vi måtte gjøre oss flid og være veldig tålmodige. Hvis du tar på deg å gjøre noe, kan du ikke bare gjøre det halvveis. Ikke tro at andre er dumme, lær av hver enkelt ... gi dem av Babas varme kjærlighet—hvis nødvendig bare i dråpeform, men gi til de virkelig får smaken på den og vil ha mer og mer.



Det er to som ikke bryr seg om religion: materialisten og Den sannhetsrealiserte.

Det er to som stiller seg likegyldige til penger: den som er full og Den som er sannhetsrealisert.

Det er to som er fri fra lyst: barnet og Den som har nådd frem til Sannheten.

Selv om det virker som om Det sannhetsrealiserte menneske er lik materislisten, drukkenbolten og barnet når det gjelder det som er nevnt ovenfor, står han egentlig fjernt fra dem. Han har oppnådd å bli Ett med Guds uendelige eksistens, og det har ikke de andre.

Livet på sitt beste <http://home.online.no/~solibakk/nor/lpsb09.html#01>

Lesing som meditasjon

Meher Baba

Verdien av å lytte

Det er lettest for aspiranten å gripe og assimilere de guddommelige Sannheter når de formidles direkte til ham av en levende Mester. En slik personlig kommunikasjon fra Mesterens side har en kraft og en virkning som den informasjon han mottar fra andre kilder aldri kan måle seg med. Ordet blir levende og får kraft gjennom Mesterens liv og personlighet. Derfor understrekes det i mange hellige skrifter at det er nødvendig å *høre* de guddommelige Sannheter direkte gjennom en Mesters talte ord...

Fordeler ved å lese

Det er imidlertid ikke alltid mulig for aspiranten å komme i kontakt med og lytte til en levende Mester. I slike tilfelle har meditasjon gjennom å *lese* sine spesielle fordeler. For aspiranter i sin alminnelighet kan det neppe finnes en erstatning for det å meditere gjennom å lese, for en slik meditasjon tar utgangspunkt i skrevne redegjørelser som alltid vil være tilgjengelige når det passer. En meditasjon som starter ved at man leser om de åpenbarte Sannheter har den spesielle fordel at de fleste aspiranter vil ha lett tilgang til dem.

Ulemper ved å lese

Å meditere gjennom å lese har sine ulemper fordi de fleste skrevne redegjørelser for de guddommelige Sannheter er beregnet for intellektuelle studier snarere enn for assimilering gjennom meditasjon. Vanskelighetene en aspirant opplever i den forbindelse, skyldes enten den kjensgjerning at meditasjonsmetoden han bruker ikke er tilpasset temaet, eller en svakhet ved metoden som gjør den mekanisk og lite inspirerende, eller at temaet han mediterer over er for u håndterlig eller vagt.

Vanskelighetene elimineres ved en spesifikk meditasjon gjennom lesing

Alle disse grunnene til at meditasjonen forringes og gjør den mislykket, blir unngått i den spesifikke meditasjonen som anbefales i dette tilfellet. Hensikten med den er ikke bare å forklare hvordan man går frem for å meditere gjennom å lese, den vil også gi en redegjørelse av De guddommelige sannheter for å oppfylle kravene til denne formen for meditasjon. De vanlige vanskelighetene man møter når man leser for å meditere, er fjernet i denne

spesifikke meditasjonen: ved å sikre at meditasjonsprosessen og temaet er tilpasset til hverandre og til betingelsene for en forstandig meditasjon; ved å utdype de forskjellige faser i en meditasjon som tar til ved at man leser, og ved å skaffe til veie en spesielt utarbeidet redegjørelse for De guddommelige sannheter, som er et passende og verdifullt tema for en meditasjon gjennom lesing.

Tre stadier i meditasjon gjennom lesing

Denne formen for meditasjon, som tar sitt utgangspunkt i at man leser om De guddommelige sannheter, har tre stadier:

1. På det første stadiet må aspiranten lese hele utredningen hver dag mens han samtidig tenker grundig gjennom det han leser.
2. På det andre stadiet er det ikke lenger nødvendig å lese utredningen, temaet vil stå klart i erindringen og man vil stadig tenke på det.
3. På det tredje stadiet er det helt unødvendig for sinnet å gjenoppfriske ordene i utredningen i rekkefølge, og all logisk tenkning omkring temaet tar slutt. På dette stadiet er ikke sinnet lenger engasjert i tankerekker, det har en klar, spontan og intuitiv fornemmelse av de sublime sannheter som uttrykkes i utredningen.

Meditasjonstemaet

Siden en forstandig meditasjon består i at man tenker grundig gjennom et spesifikt tema, følger det at den beste meditasjonshjelp man kan få, vil være en kortfattet og klar utredning av temaet man mediterer over. Følgende kortfattede redegjørelse for De guddommelige sannheter omfatter hele skapelseshistorien så vel som en full redegjørelse for den åndelige sti og Målet, som er Selvrealisering. Aspiranten kan lese utredningen med forstanden og assimilere de sublime Sannheter den setter ord på.

Kortfattet redegjørelse for meditasjon gjennom lesing

Denne spesielle formen for meditasjon er svært lett og nyttig fordi man må lese om temaet og tenke over det på en og samme gang. Ved å gjøre utredningen av temaet klar og konsis, vil det videre være slik at sannsynligheten for å bli forstyrret av irrelevante tanker elimineres. Det er ekstremt vanskelig å unngå

forstyrrelser fra irrelevante tanker mens man mediterer over en lengre artikkel eller bok, selv om man har lært den utenat. En spontan meditasjon over den blir derfor umulig å gjennomføre. Det er svært sannsynlig at irrelevante tanker dukker opp i en lengre meditasjon over abstrakte ideer eller et konkret erfaringsobjekt. Men det er ekstremt usannsynlig at irrelevante tanker dukker opp hvis temaet som benyttes for meditasjonen består av en kort redegjørelse for Den oversanselige sannhet. Hvis aspiranten mediterer over den følgende utredning av Den oversanselige sannhet på den måten som er beskrevet overfor, vil meditasjonen ikke bare bli spontan og lett, ytterst tiltalende og inspirerende, den vil også bli vellykket og til stor hjelp. Aspiranten vil altså ta et viktig steg mot å realisere livets mål.

*De guddommelige sannheter
(for meditasjon gjennom lesing)*

Sjelens reise til Oversjelen

Sjelen og dens illusjon

Atma, eller sjelen, er i virkeligheten identisk med *Paramatma*, eller Oversjelen—som er én, uendelig og evig. Sjelen er faktisk hinsides de fysiske, subtile og mentale verdener. Men den opplever seg som begrenset takket være sin identifikasjon med *sharir* (*sthul sharir* eller den fysiske kropp), *pran* (*shukshma sharir* eller den subtile kropp, som er befordrings-middel for alle begjær og livskrefter), og *manas* (*karan sharir* eller den mentale kropp, som er sinnets sete). Sjelen i sin transcendentale tilstand er én—uten form, evig og uendelig—og allikevel identifiserer den seg med en verden av fenomener og former, som er mange, begrensede og forgjengelige. Dette er Maya, eller den kosmiske illusjon.

Verdenstilstander

Denne fenomenenes verden av begrensede objekter er fullstendig illusorisk og falsk. Den har tre tilstander: den *fysiske*, den *subtile* og den *mentale*. Selv om alle disse tre verdenstilstander er falske, representerer de forskjellige grader av falskhet. Slik er den fysiske verden lengst vekk fra Sannheten (Gud), den subtile verden er nærmere Sannheten, og den mentale verden står nærmest Sannheten. Alle tre verdenstilstander eksisterer takket være den kosmiske illusjon, som sjelen må overskride før den realiserer Sannheten.

Skapelsens hensikt

Skapelsens eneste hensikt er at sjelen *bevisst* skal kunne nyte Oversjelens uendelige tilstand. Selv om sjelen eksisterer for evig i og med Oversjelen i en ubrytelig enhet, kan den ikke være seg denne enheten bevisst uavhengig av skaperverket, som er innenfor tidens begrensninger. Derfor må den utvikle



Andhra, 1954

bevissthet før den kan realisere sin sanne status og natur som identisk med den uendelige Oversjel, som er én uten noen annen. Bevissthetsutviklingen fordrer at subjektet og objektet inngår i en dualitet—bevisstheten som sentrum og dens omgivelser (dvs. formenes verden).

Hvordan blir bevisstheten oppslukt i Illusjonen? Hvordan hadde det seg at den formløse, uendelige og evige Sjel begynte å oppleve seg som noe som har form og er begrenset og kan tilintetgjøres? Hvordan kunne *Purusha*, eller den aller høyeste Ånd, begynne å tenke på seg selv som *prakriti*, eller naturens verden? Med andre ord: hva er grunnen til den kosmiske Illusjon, som den individualiserte sjel befinner seg i?

For å realisere Oversjelens sanne status—som én, udelelig, virkelig og uendelig—må sjelen ha bevissthet. Og sjelen får da også bevissthet, men denne bevisstheten er ikke om Gud, men om universet; ikke om Oversjelen, men om dens skygge; ikke om Den Ene, men om de mange; ikke om Uendeligheten, men om det avgrensede; ikke om Evigheten, men om det alltid skiftende. Så istedenfor å realisere Oversjelen blir sjelen involvert i den kosmiske Illusjon, og slik kommer den til å oppleve seg som begrenset—selv om den i virkeligheten er uendelig. Med andre ord: når sjelen utvikler bevissthet, blir den seg ikke sin egen sanne natur

bevisst, den blir seg fenomenenes verden bevisst—den som er dens egen skygge.

Evolusjon og grader av bevissthet

For å bli seg fenomenenes verden bevisst, må sjelen ikke seg en form som et medium den kan oppleve verden gjennom, og graden av og hva slags bevissthet bestemmes av egenskapene til den formen som blir dens medium. Først blir sjelen seg bevisst den fysiske verden gjennom sin fysiske form. I begynnelsen er den bevisstheten den har om den fysiske verden, av det mest rudimentære og partielle slaget. Følgelig ikler sjelen seg den mest utviklede form, nemlig stenens.

Evolusjonens drivkraft

Evolusjonens drivkraft består i det puffet bevisstheten får fra inntrykkene (sanskaene) etter alle vel bevarte begjær eller betinginger. Sanskaer som avles i en spesifikk kropp, må leves ut og fullbyrdes gjennom en høyere utviklingsform med en tilsvarende mer utviklet bevissthet om den fysiske verden. Sjelen må derfor ikke seg høyere og høyere former (som metall, vegetasjon, orm, fisk, fugl og dyr) til den til slutt ikler seg en menneskelig skikkelse der alle sider ved den fysiske verdens bevissthet—det å vite, føle og ville—er fullt utviklet.

Måten sanskaene resulterer i bevissthetens utvikling og dens korresponderende former på, har en nyttig analogi i vår dagligdagse erfaringer. Hvis noen har et ønske om å spille rollen som konge på scenen, kan han bare oppleve dette ved faktisk å gå til scenen og ta på seg en konges klesdrakt. Slik er det med all streben og alle ønsker—de kan bare oppfylles og leves ut hvis man kan få til en faktisk forandring av selve situasjonen så vel som det medium situasjonen oppleves gjennom. Denne parallellen er til stor nytte når det gjelder å forstå drivkraften bak evolusjonen. Evolusjonen er ikke mekanisk, den har en hensikt bak seg.

Identifikasjon med former

Sanskaene er ikke bare ansvarlige for hvordan formen (kroppen) utvikler seg og utviklingen av bevisstheten forbundet med den, de har også ansvaret for at bevisstheten nagles fast til fenomenenes verden. De gjør at det å frigjøre bevisstheten (nemlig at den trekkes vekk fra fenomenenes verden og vendes mot sjelen) er umulig på det før-menneskelige stadium og vanskelig på det menneskelige nivå. Siden bevisstheten ikke vil slippe taket i sine forutgående sanskaer, og siden vi trenger en adekvat form (kropp) som et medium vi kan oppleve fenomenenes verden gjennom, kommer sjelen på ethvert stadium av evolusjonen til å identifisere seg med formen (kroppen). Slik har det seg at sjelen, som i virkeligheten er uendelig og uten

form, opplever seg som, og tenker på seg selv som, sten, metall, vegetasjon, orm, fisk, fugl eller dyr, alt etter den grad av utvikling bevisstheten har nådd. Når den til slutt opplever den fysiske verden gjennom en menneskeform, tror sjelen at den er et menneske.

Reinkarnasjon og karmaloven

Sjelen har fått en fullt utviklet og komplett bevissthet i og med sin første menneskeform, og slik er det ikke lenger noe behov for en ytterligere utvikling av den fysiske form (kropp). Evolusjonen av formene (kroppene) har altså nådd slutten når menneskekroppen er oppnådd. For å oppleve de sanskaene som avles frem i menneskekroppen, må sjelen reinkarnere igjen og igjen i imenneskeform. De utallige menneskeformene som sjelen må passere igjennom, determineres av karmaloven, eller det som har karakterisert dens forutgående sanskaer (enten det har vært dyd eller synd, lykke eller lidelse). I løpet av disse livene vil sjelen, som er evig, identifisere seg med den fysiske kropp, som er forgjengelig.

Mens den utvikler full bevissthet om den fysiske verden, utvikler sjelen samtidig sine subtile og mentale kropper. Men så lenge som sjelen må holde seg innenfor den fysiske verdens grenser, kan den ikke bruke disse kroppene etter eget ønske i våken tilstand. Den blir seg bevisst disse kroppene og deres korresponderende verdener bare når dens fulle bevissthet vender seg *innover*, dvs. mot den selv. Når sjelen er seg bevisst den subtile verden gjennom sin subtile kropp, identifiserer den seg med sin subtile kropp; og når den er seg den mentale verden bevisst gjennom sin mentale kropp, identifiserer den seg med sin mentale kropp, akkurat slik den identifiserer seg med sin fysiske kropp når den er seg den fysiske verden bevisst gjennom sin fysiske kropp.

Den åndelige sti

Sjelens hjemvei består i at den frigjør seg fra illusjonen av å være identisk med sine kropper—fysisk, subtil og mental. Når sjelens vender sin oppmerksomhet mot Selv-kunnskap og Selv-realisering, vil de sanskaene som holder sjelen bundet til fenomenenes verden, gradvis løsnes og forsvinne. Når sanskaene forsvinner, går dette side om side med at det blir hull i sløret av kosmisk Illusjon, og sjelen begynner ikke bare å overskride de forskjellige tilstander i fenomenenes verden, den begynner også å se at den er noe annet enn sine kropper. Den åndelige sti begynner der sjelen prøver å finne seg selv og vender sin fulle bevissthet mot Sannheten (Gud).

På det første stadiet mister sjelen fullstendig bevisstheten om sin fysiske kropp og om den fysiske

verden og opplever den subtile verden gjennom sin subtile kropp, som den nå identifiserer seg med. På det andre stadiet mister sjelen fullstendig bevisstheten om sin fysiske og sin subtile kropp samt om den fysiske og den subtile verden, og opplever den mentale verden gjennom sin mentale kropp, som den nå identifiserer seg med. På dette stadiet kan sjelen sies å stå ansikt til ansikt med Gud, eller Oversjelen, som den ser er uendelig. Men selv om den ser Oversjelens uendelighet, som den objektiverer, ser den fremdeles på seg selv som avgrenset fordi den identifiserer seg med sin mentale kropp, eller sitt sinn.

Slik får vi det paradoks at sjelen, som i virkeligheten er uendelig, ser sin uendelighet, men fortsetter å betrakte seg som begrenset, for mens den ser sin uendelighet, betrakter den seg selv som sitt sinn. Den forestiller seg at den er sitt sinn og betrakter Oversjelen som sitt sinns *objekt*. Videre lengter den etter å bli ett med den objektiverte Oversjelen, men ikke bare det, den prøver også intenst å oppfylle denne lengselen.

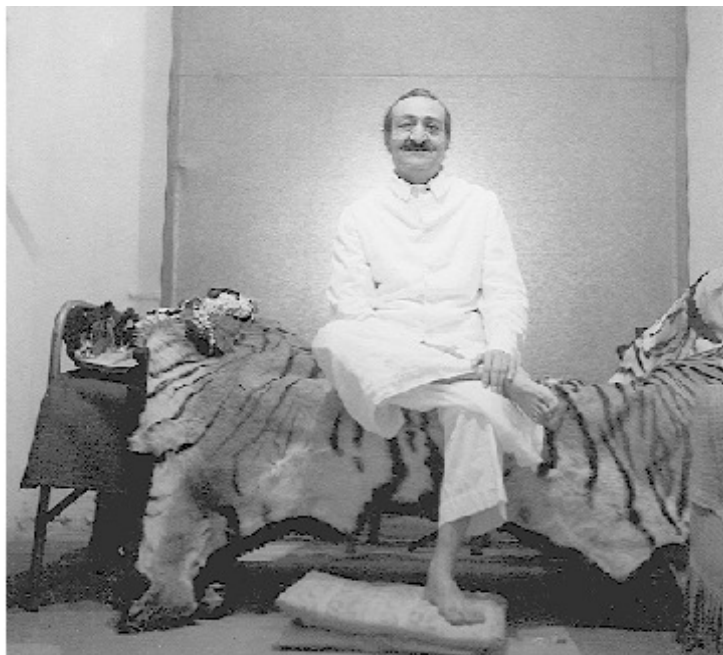
Målet

På det tredje stadiet trekkes sjelen sin fulle bevissthet enda lenger innover mot seg selv, og nå slutter den også å identifisere seg med sin mentale kropp. Så på det tredje og siste stadiet, som er målet, slutter sjelen å identifisere seg med noen av de tre kroppene sine, som den måtte utvikle for å utvikle full bevissthet. Nå vet den ikke bare at den er uten form og hinsides alle verdener og former, den realiserer også fullt bevisst sin enhet med Oversjelen, som er én, udelelig og uendelig. I sin Realisasjon av Sannheten nyter den uendelig salighet, fred, makt og viten, som er Oversjelens karakteristika.

Oppsummering av sjelens reise til Oversjelen

I begynnelsen har sjelen, fordi den fremdeles ikke har utviklet full bevissthet, ingen bevissthet om at den er identisk med Oversjelen. Så selv om den av natur er uatskillelig fra Oversjelen, kan ikke sjelen realisere sin identitet som Den eller oppleve uendelig fred, salighet, makt og viten. Selv etter at bevisstheten er fullt ut utviklet, kan den ikke realisere Oversjelen—selv om den hele tiden er i og med Oversjelen—fordi dens bevissthet er begrenset til fenomenenes verden, noe som skyldes sanskaraenes tilknytning til bevissthets-utviklingen. Selv på stien er ikke sjelen seg selv bevisst, den er seg bare bevisst den fysiske, den subtile og den mentale verden, som alle er dens egne illusoriske skygger.

Men der stien tar slutt, frigjør sjelen seg fra alle sanskaraer og ønsker og begjær forbudet med den fysiske, subtile og mentale verden. Da blir det mulig



I Ahmednagar, 1950-tallet

for sjelen å frigjøre seg fra sin illusjon om egen begrensethet, som oppsto takket være all identifisering med fysiske, subtile og mentale kropper. På dette stadiet overskrider sjelen fullt og helt fenomenenes verden og blir Selv-bevisst og Selv-realisert. For å oppnå dette målet må sjelen opprettholde sin fulle bevissthet samtidig som den må vite at den er noe annet enn sharir (fysisk kropp), pran (subtil kropp) og manas (mental kropp, som er sinnets sete)—og også kjenne seg selv som *hinsides* både den fysiske, subtile og mentale verden.

Sjelen må gradvis frigjøre seg fra sin illusjon om å være begrenset ved å gjøre seg fri fra sanskaraenes bindinger og vite at den er noe annet enn sine kropper—den fysiske, subtile og mentale. Slik tilintetgjør den det *falske* ego, (det vil si illusjonen om at "jeg er min fysiske kropp", "jeg er min subtile kropp" eller "jeg er min mentale kropp"). Mens sjelen slik gjør seg fri fra sin illusjon, opprettholder den fremdeles en full bevissthet som nå leder til Selv-kunnskap og realisering av Sannheten. Å komme seg gjennom den kosmiske Illusjon og med full bevissthet realisere sin identitet som den uendelige Oversjel er målet for sjelens lange reise.

Forelesninger

<http://home.online.no/~solibakk/nor/foreles4.html#AvsnittB>

SØVN

Eruch Jessawala

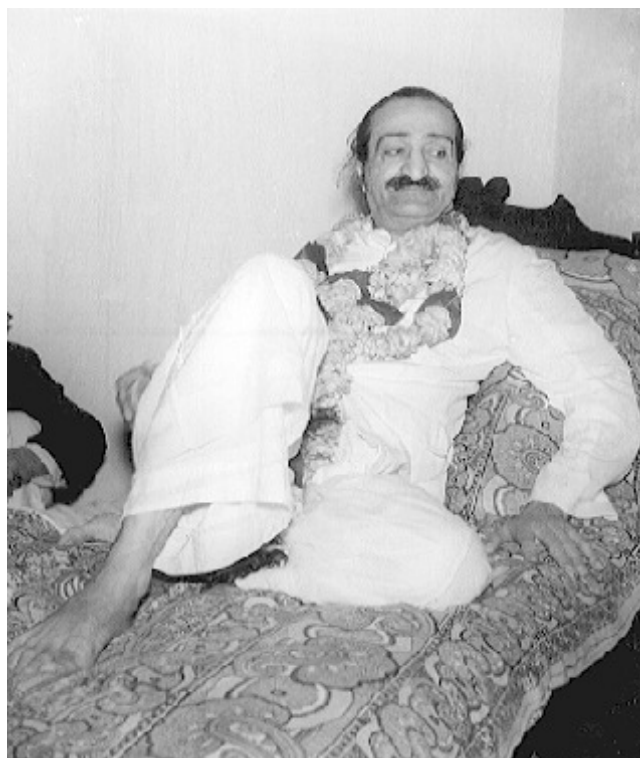
Dere lurte på om Baba noen gang sa til oss at hvis vi våknet om natten, ville det ikke være bra for oss om vi sovnet igjen? Nei. Ikke så vidt jeg kan huske. Du mener at hvis det hadde seg slik at vi våknet i løpet av natten, skulle vi sitte og meditere og si frem Hans navn i stedet for å prøve å sovne igjen? Nei, det var bare helt i begynnelsen. Det var ikke noe som gjaldt for oss. Dere skjønner, i begynnelsen hadde Han mange ungdommer med seg, og dere vet hvordan det er med unge mennesker. De har så mye energi, så mye entusiasme at hvis alt dette ikke kanaliseres skikkelig, vil det føre til bråk på en eller annen måte. Så på den tiden brukte Baba å gi slike instruksjoner. Men når de som var sammen med ham, var blitt eldre, så snart de var blitt fast etablert i Hans kjærlighet, var ikke slike ting viktige lenger.

Visste du at da Muhammad kom, gjorde Han det til en regel at man aldri skulle forstyrre noen mens de sov? Men neste gang Han kom, som Meher Baba, blir Han kjent som "Vekkeren." Og det var sant nok, også i bokstavelig forstand. Baba kunne si: "Gå og gi denne beskjeden til Peter." Og da gjorde vi det, og Peter lå og sov når vi fant ham, og vi vekket ham for å gi ham beskjeden. Og hva var beskjeden? Den var: "Peter, Baba vil at du skal sove godt." Så vi vekket Peter og overrasket beskjeden, og Peter gryntet og snudde seg rundt og sovnet igjen.

Det var sånn det var med Baba. Hvorfor? Hvorfor skulle Han være på én måte som Muhammad og helt motsatt som Baba? Det var bare Hans innfall.

Men nei, Baba sa aldri at vi ikke skulle prøve å få sove igjen hvis vi våknet opp midt på natten. Faktisk husker jeg en gang vi reiste rundt med Baba og vi hadde ikke sovet på en stund, ikke på flere netter. Du lurte på om det var vanlig? Nei, det var ikke vanlig. Hvordan kan jeg gi deg et bilde av vårt liv med Baba? Kort sagt var ingenting i måten vi levde på, vanlig eller normalt, men alt var helt naturlig.

Når du sier 'normalt', tenker du på en rutine. Med Baba var det bare Hans ønsker, Hans innfall, som var vår rutine. Alt forandret seg på en helt naturlig måte. La oss for eksempel si at det var tre av oss som



Meherabad, 1958

hadde nattevakt. Vi byttet på. Jeg hadde alltid første og siste vakt, for det var slik Baba ville ha det. Det var jeg som var der når Baba gikk og la seg, og det var jeg som var der når Han sto opp. Så la oss si at jeg hadde vakt fra syv til ti. Deretter ville nestemann ha vakt fra ti til ett og så en annen til fire, og så ble det min tur igjen.

Dette er bare et eksempel på hvordan det kunne være. Klokkeslettene varierte avhengig av når Baba ville stå opp, om vi var på reise, hva slags arbeid Baba gjorde akkurat da, og så videre. Men dette gir deg en forstilling om hvordan det var lagt opp. La oss nå si at Baba sendte en av oss tre ut for å se etter en *mast*, eller ut av stasjonen for å utrette et eller annet, og da ville vi to som var igjen, fordele vaktene mellom oss, og det betydde at det ble mindre søvn på oss. Og så kunne det skje at den andre for eksempel fikk feber, fikk diaré, og Baba sa: "Du må ta vare på helsa, det er bedre at du legger deg til å sove," og da

ville jeg måtte ta hele natta alene og ville ikke få noe søvn i det hele tatt.

Når vi var på *mast*-turneer med Baba, måtte vi ofte klare oss med veldig lite søvn. Av og til fikk vi ikke noe søvn i det hele tatt. Jeg kommer til å tenke på en gang jeg ikke hadde sovet på flere døgn. Og nå satt vi på bussen—det må ha vært i innlandet et sted og vi reiste med offentlige transport. Og du vet hvordan det er, hvordan bussen svaier og humper, rytmen, heten, alle døgnene uten søvn—og på en eller annen måte ga jeg etter, og plutselig våknet jeg med et rykk. Det var dårlige grusveier og vi dumpet vel ned i et hull på veien eller noe sånt. Et plutselig rykk, og jeg våknet brått. Men våknet opp hvor? På skulderen Hans. Mens jeg sov hadde hodet mitt falt ned på Babas skulder, og jeg så ned og oppdaget at jeg hadde siklet på Babas frakk. Du vet hvordan det er når du sover dypt med åpen munn og spyttet samler seg og renner ut. Og jeg kunne se flekken på Babas skulder og jeg reiste meg opp og følte meg veldig flau. Men Baba gjorde bare slik—Han la bare hodet mitt varsomt ned på skulderen sin igjen slik at det hvilte der, og gestikulerte: "Ta det med ro, bare sov videre."

Jeg kunne ikke være ulydig mot Baba, men hvordan skulle jeg klare å sovne igjen? Så jeg satt der med hodet på skulderen Hans og lukket øynene for et minutt eller to bare for å gjøre som Han sa, og så satte jeg meg opp. Baba virket overrasket: "Var det alt? Vil du ikke sove mer?" "Det er ok, Baba, jeg føler meg uthvilt nå." Og det var sant. Den dype søvnen jeg hadde fått, gjorde at jeg følte meg fullstendig restituert, uthvilt, klar for nok en uke uten



Kontakt med *mast* Chacha, 1930-årene

søvn.

Jeg vet ikke hvor lenge jeg sov, om det dreide seg om ti minutter eller en halv time, men det var en så dyp søvn at jeg følte meg så oppkvikket, så fullstendig uthvilt da jeg våknet opp. Baba har sagt at dyp søvn er Guds opprinnelige tilstand. Vi er den ikke bevisst når vi sover, når vi går inn i denne Guds opprinnelige tilstand, men Avataren og De fullkomne Mestere er seg denne tilstanden bevisst når de sover dypt. Og jeg tror jeg må ha falt inn i denne virkelige dype søvnen, denne opprinnelige Guds-tilstanden, for jeg var så oppkvikket da jeg våknet. Vel, ikke si at det var fordi jeg sov på Babas skulder. Ikke la oss bli sentimentale, det var fordi dette er den virkelig dype søvns natur.

Men uansett, for å komme tilbake til spørsmålet ditt: Baba sa ikke: "Nå som du har våknet, må du holde deg våken og si frem mitt navn." Da jeg våknet, ba Han meg tvert i mot om å sove videre.

Du kan ikke sette opp regler for Avataren. Ikke prøv å sette grenser for Ham ved å si: Han vil alltid gjøre sånn eller slik. Det ville være å gjøre Ham til et vanlig menneske, slave av sine vaner og rutiner. Baba var ikke sånn. Han var helt naturlig, og hvis vi skal bli naturlige og ikke "normale," må vi ganske enkelt danse etter Hans pipe.

That's How It Was, ss. 138-141

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodín

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodin@broadpark.no

Eric og Sigríd Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodín

*2011 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust*